

Svolání divokého honu

Podle rukopisu se jedná buď o rychlý stenografický záznam, který byl pisateli diktován, nebo o chvatné výpisky z rozsáhlejšího literárního díla.

Kdo nechť před nikým jiným nepoví, než že hon nebyl svolán, rituál nebyl proveden a dávná zaříkadla že nebyla vyslovena.

Rituál nevinné kořisti, zvaný také divoký hon, je pradávný postup čerpání magické energie z mocného manového zřídla, jež pramení v této říši. Kdo a kdy rituál vytvořil, už bylo dávno zapomenuto. Je-li však proveden bezchybně, přinese tento rituál lovcům velkou moc a slávu.

Při tomto rituálu loví mocní "honců" a jejich "velcí a malí psi" ubohou, předem ke zkáze odsouzenou kořist, které se ze zvyku říká "zajíc" podle smrtelného tvora, jehož takto loví lidé. Lovce se cítí povznesen díky jedinečnému vzrušení a slávě, kterou získá díky obrovské převaze nad bezmocnou obětí, ale zároveň si uvědomuje i tragickou, vznešenou a neodvratnou bědnou zkázu nevinné oběti. Při nanejvýš estetickém provedení rituálu je extatické vytržení ze zabití kořisti vyváženo tím, že se lovec ztotožní s neštěstím a zoufalstvím nevinné oběti. Když je tělo nevinného zajíce rozerváno na kusy, lovec naplno vnímá tragickou nerovnováhu kruté nespravedlnosti světa.

Před začátkem lovu se "malí psi" shromáždí v zeleném odraženém světle krystalů kolem kaple Nevinné oběti. V kapli provedou "lovci", "velcí psi" a "mistr lovců" příslušné rituály a posvětlí lovce, lov i nevinnou oběť. Lovci poté vyjdou z kaple, pozvednou kopí trpkého milosrdenství a odříkají liturgii honu. Ceremonie stanoví pravidla a podmínky čtyř fází honu: nadhánění, pronásledování, svolání honců a složení kořisti.

První fáze -- Nadhánění, při němž malí psi zatáhnou oblast, aby zajíce vyplašili.

Druhá fáze -- Pronásledování, při němž velcí psi ženou zajíce před sebou.

Třetí fáze - Svolání honců, kdy velcí psi naženou zajíce do pasti a přivolají lovce, aby ho zabil.

Čtvrtá fáze -- Složení kořisti, při níž lovec zabije oběť kopím trpkého milosrdenství a povolá mistra lovců, aby úspěšný lov dosvědčil tím, že rozezná městský zvon. Mistr lovců poté předá trofej "statečnému lovcovi", jenž složil kořist kopím trpkého milosrdenství. Mistr lovců statečného lovce také požádá, aby jmenoval příštího zajíce pro další hon (přičemž statečný lovec se příštího honu nesmí zúčastnit).

Ceremonie honu, kterou se lovci, lovců i psi slavnostně zavázali dodržovat, detailně stanoví postup a podmínky lovu. Tento postup a podmínky, kterým se říká "zákon", jasně určují všechny podrobnosti honu, jako kolik psů kterého druhu se smí zúčastnit, jak je třeba uchopit kopí trpkého milosrdenství a tak dále. Kromě toho zákon stanoví, že zajíc musí mít sice zanedbatelnou, ale reálnou šanci při honu utéct. Toto se prakticky zajišťuje pomocí šesti klíčů, které zajíci umožní teleportovat se z honu pryč, pokud je všechny přinese do chrámu daedrických rituálů, čímž se lovcům i jeho kopí vyhne. Pochopitelně je nemyslitelné, aby zajíc skutečně našel všech šest klíčů a utekl, ale formu je třeba dodržet a použití falešných klíčů nebo podvádění zajíce tím, že by nedostal šanci klíče najít a použít, je hanebným a neodpustitelným prohřeškem proti zákonu lovu.

Rituál lovu zaručuje lovcům ochranu před útokem jakéhokoli druhu, včetně zbraní smrtelných i nesmrtelných a čarodějnickým všech škol. Lovci se však musí mít na pozoru, neboť je rituál nechrání před mocnou energií jejich vlastního kopí, a musí s ním proto zacházet opatrně při boji zblízka, v tmavých chodbách a za jiných nebezpečných okolností, neboť jediný dotek kopí trpkého milosrdenství znamená okamžitou, jistou smrt nejen pro nevinného zajíce, ale i pro kolegu lovce, je-li omylem zasažen.

Právo svolat divoký hon je velká čest a nesmírně závažná věc, neboť mocnou magií kopí trpkého milosrdenství jsou zranitelní všichni tvorové kromě nejvyšších daeder. Kopí je tedy samo o sobě strašlivou zbraní a je zakázáno jej odnášet z pozemků rituální honitby.